

prism

마 당 이 있 는 집

คิมจินยอง
เขียน

วิทียา จันทรพันธ์
แปล

มีอะไรในสวนหลังบ้าน

บ้านที่มีหน้าตาต่างบ้านใหญ่ที่สุดหรือสวนที่สวยงามที่สุด
อาจไม่ใช่บ้านที่มีความสุขเสมอไป



prism

มีอะไรในสวนหลังบ้าน

마당이 있는 집

คิมจินยอง

เขียน

วิทิตา จันทร์พันธ์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มีอะไรในสวนหลังบ้าน

마당이 있는 집

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Prism Publishing

LIES HIDDEN IN MY GARDEN

By Kim Jin Yeong

Copyright © 2018 Kim Jin Yeong

All right reserved.

Thai language copyright © 2019 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Thai language edition arranged with Munhakdongne Publishing Corp.
through Eric Yang Agency Inc.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหนีจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5888-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนวิเศษตอล • บรรณาธิการ ปุริษา ตาลาโวจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดดาต

คอมพิวเตอร์ สุนิดา กาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ส่องมา ภัคศรีวิสัย, ณัฐภรณ์ รัตนเสถิตกุล

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระขอ

คำนำสำนักพิมพ์

โลกนี้ไม่เคยเข้าข้างคนอ่อนแอ

มีอะไรในสวนหลังบ้าน คือเรื่องราวของจูนและซังอิน

หญิงสาวสองคนที่มีฐานะแตกต่างกัน

จูน สาวสวยที่เพียบพร้อมไปด้วยครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ทั้งสามีที่เป็นหมอและลูกชายที่หล่อเหลาตั้งใจเรียน อยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่มีสวนสวยงาม

ซังอิน พนักงานขาย อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็กๆ กับสามี เธอกำลังตั้งท้อง และเฝ้าฝันถึงอิสรภาพของตนเอง

วันหนึ่งเพื่อนของจูนมาที่บ้านหลังใหญ่แล้วได้กลิ่นแปลกๆ จากสวนหลังบ้าน เพื่อนของเธอจึงบอกให้เธอสุตรอบบริเวณนั้น เพราะกลิ่นที่โชยมาเหมือนกลิ่นของซากสัตว์ จากนั้นจูนก็ชูด...ชูด...ชูด

แล้วเรื่องราวต่าง ๆ ที่ เป็นความลับอยู่ในสวนหลังบ้านของเธอก็เริ่มต้นขึ้น

เรื่องราวที่เชื่อมโยงผู้คนที่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันไว้ด้วยกัน รวมถึงความลับบางอย่างที่ใครบางคนปิดบังเอาไว้ เพราะมีอะไรในสวนหลังบ้าน

prism

คำนำนักแปล

ในฐานะแฟนนิยายสืบสวนญี่ปุ่นและจีนมาก่อน ฉันคิดว่าเสน่ห์อย่างหนึ่งของนิยายสืบสวนฝั่งตะวันออกไม่ได้มีแค่กระบวนการสืบสวนว่าใครเป็นผู้ร้าย แผนการที่แยบยล หรือเหตุผลของการก่ออาชญากรรม แต่ที่ลึกซึ้งกว่าคือระหว่างทางไปสู่จุดจบ ผู้เขียนสามารถค้นธาตุแท้ของมนุษย์ผ่านตัวละครออกมาให้เห็นได้อย่างแยบยล หลายประโยคในหนังสือทำให้ผู้อ่านจมดิ่งกับตัวเองเงียบๆ

ดังนั้นตอนที่แปลหนังสือเล่มนี้ฉันจึงตื่นเต้นมากกว่า นิยายสืบสวนของเกาหลีจะมีกลิ่นอายประเพณีนี้รีเปลา่ ซึ่งไม่ผิดหวังเลย ผู้เขียนใช้หน้าตาของบ้านสะท้อนให้เห็นตัวตนของมนุษย์ เทียบให้เห็นภาพอย่างชัดเจนระหว่างคนที่เป็เจ้าของหน้าตาต่าง ซึ่งอยู่ภายในกับคนที่เฝ้ามองจากภายนอก สิ่งที่คนอื่นคิดกับสิ่งที่เราเป็นอาจไม่ใช่สิ่งเดียวกัน และแม้คนภายนอกจะอิจฉาเจ้าของหน้าตาต่างบ้านนั้นเพียงใด หากเจ้าของหน้าตาไม่รู้สึกรู้สึกมีความสุขก็ไร้ความหมาย

เรื่องราวคู่ขนานระหว่างสองสาว คิมจูรันกับอีซังอินเต็มไปด้วยปมขัดแย้งในใจ จุดเริ่มต้นของโศกนาฏกรรมทั้งหมดยุติที่ตัวตนในช่วงก่อนแต่งงานกับหลังแต่งงานที่เปลี่ยนไป เหมือนคำพูดของอีซังอินที่ว่า

“ความสัมพันธ์ของฉันกับสามีไม่ได้เลวร้าย และไม่ได้เหมือนตกอยู่ในขุมนรกมาตั้งแต่แรก ตอนนั้นฉันเสแสร้งเป็นคนดีกว่าที่ตัวเองเป็น สามีเองก็เช่นกัน ช่วงที่เราคบกันจึงเป็นคู่รักที่เหมาะสมกันมาก...”

ถ้าฉันหลังจากตัวตอนที่แท้จริงถูกเปิดเผยขึ้น บทสรุปจะเป็นอย่างไร คำตอบอยู่ที่บทสุดท้ายของนิยายเล่มนี้

วิทียา จันทรพันธ์

สารบัญ

วันเสาร์ที่ 9 เมษายน ค.ศ. 2016	1
วันอาทิตย์ที่ 10 เมษายน	37
วันอังคารที่ 12 เมษายน	67
วันพุธที่ 13 เมษายน	93
วันศุกร์ที่ 15 เมษายน	113
วันเสาร์ที่ 16 เมษายน	127
วันอาทิตย์ที่ 17 เมษายน	145
วันจันทร์ที่ 18 เมษายน	157
วันอังคารที่ 19 เมษายน	175
วันพุธที่ 20 เมษายน	207
วันพฤหัสบดีที่ 21 เมษายน	237
วันศุกร์ที่ 22 เมษายน	253
วันอาทิตย์ที่ 24 เมษายน	273
วันจันทร์ที่ 25 เมษายน	283
วันอังคารที่ 26 เมษายน	289
วันพุธที่ 27 เมษายน	295
วันศุกร์ที่ 3 มิถุนายน ค.ศ. 2016	315
จากใจผู้เขียน	327

วันเสาร์ที่ 9 เมษายน ค.ศ. 2016

จูริน

ฉันชะเง้อมองแปลงดอกไม้นอกหน้าต่าง

แปลงดอกไม้ที่นั่นปลูกต้นกล้าของต้นเซอร์รีสองต้นกับต้นแฮตชิวา¹ หนึ่งต้นเอาไว้ ด้านหน้ามีกระถางดอกเดซี่ เจอราเนียม และทิวลิป เตรียมย้ายลงมาปลูกในแปลง อุ่นใจของแสงแดดที่ลอดผ่านจากหน้าต่างเข้ามาสู่ครัวแจ่มชัดว่าตอนนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิจริงๆ แล้ว ฉันอยากเก็บบรรยากาศอบอุ่น ผสานกับเยือกเย็นนี้ไว้ตลอดไป บ้านไม้ที่แสงงดงามมีแสงรำไรสาดส่องไปทั่ว ณ เขตเมืองใหม่แห่งนี้ เจ้าของควรเป็นคนจิตใจอบอุ่น

ทว่าเสียงร้องลั่นจั่วที่ดังมาจากห้องนอนปลูกฉันตื่นจากภวังค์นั้น ลูกของโคอินเพื่อนของฉันร้องไห้โยเย พวกเรากำลังนั่งจิบกาแฟกันอยู่ที่โต๊ะอาหารในห้องครัว พรืบทานั้นโคอินที่กำลังดื่มด่ำกับความสงบของเดือนเมษายนก็หันไปเปลี่ยนสีรีบวิ่งเข้าไปที่ห้องนอนอย่างเร่งร้อน แม้ว่าเธอจะพยายามปลอบโยนลูกน้อย แต่เสียงร้องไห้นั้นก็ยังดังระงมอยู่ต่อเนื่องและนาน

¹ Sweetbrier เป็นพืชชนิดหนึ่งในตระกูลกุหลาบ

พอควร ฉันกับเพื่อนคนอื่นที่ยังนั่งดื่มกาแฟอยู่ที่โต๊ะอาหารสงี่ยม
บาง ๆ พลาสสบสายตากัน นั่นเพราะการที่เด็กร้องไห้งอแงไม่ใช่
เรื่องที่สมควรโกรธ

เสียงร้องไห้ของลูกที่ดังขึ้นไม่หยุดทำให้โคอินกังวลใจว่า
เธอควรเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูกดีหรือไม่

เด็กน้อยร้องไห้เสียงดังลั่นจนหน้าแดงก่ำ รวากับต้องการ
ปลดปล่อยพลังทั้งหมดออกมาในคราวเดียว เปลอ ๆ หากร้องไห้
จนขาดใจตายได้ เจ้าหนูคงทำไปแล้ว โคอินปล่อยลูกไว้บนเตียง
ตามเดิม ใช้จุกนมกลืนฟุดฟิดไปทางหน้าต่าง ไม่ใช่สิ่งที่คน
เป็นแม่ควรทำขณะลูกน้อยกำลังร้องไห้

“ฉันนี่ไม่มีคุณสมบัติของแม่เอาซะเลย”

เธอเหม่อลอยจมอยู่ในความคิดนั้น เวลาลูกร้องไห้ปึมจะ
ขาดใจ คนที่ไม่มีคุณสมบัติของการเป็นแม่จะหาสาเหตุไม่ได้
เพราะตัวเองมัวแต่ตื่นตกใจจนขาดสติ

“จูน นี่กลืนอะไรหรอ”

โคอินค่อย ๆ เปิดหน้าต่างออกเพื่อสูดกลิ่นให้แน่นชัดก่อน
จ้องมองมาที่ฉัน

“กลืนนั่นหรอ”

ฉันถามกลับแทนคำตอบ เมื่อเธอเปิดหน้าต่างออกจนสุด
เด็กน้อยที่นอนอยู่บนเตียงก็แผดเสียงร้องดังขึ้นอีกครั้ง ยูนจ้อง
และมินยองที่เดินตามเข้ามาในห้องนอนยกมือขึ้นปิดจุกนม

ความจริงฉันไม่อยากเชิญพวกเธอมาวันนี้เลย เพราะ
การตกแต่งภายในบ้านนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี หลังย้ายมาที่นี้
มีปัญหาจุกจิกมากมายที่ฉันต้องดูแล เช่น การย้ายโรงเรียน
ของลูก แต่เพื่อน ๆ ก็ว่าร้องจะมาเยี่ยมบ้านใหม่ตั้งแต่เดือนก่อน

เจ้าของบ้านอย่างนั้นจึงต้องต้อนรับแขกที่มาหาด้วยความยินดี
“ไม่รำคาญกลืนนี้เลยหรือไง” ยูนจองเดินตรงไปปิดหน้าต่าง
“เพราะกลืนนี้ละ ต้องเป็นเพราะกลืนนี้แน่ๆ ลูกฉันถึง
ตกใจ...”

โคอินอุ้มลูกเหลียวมองมาทางฉัน คล้ายกับอยากย้าว่า
การที่ลูกของเธอร้องไห้และการที่ตัวเองหงุดหงิดเป็นความผิด
ของบ้านหลังนี้

ฉันเองได้กลืนนี้มาตั้งแต่หลายวันก่อน แต่ไม่แน่ใจว่ามัน
มีกลิ่นจริงๆ หรือประสาทสัมผัสของ “ตัวเอง” บกพร่องกันแน่
หลังย้ายมาอยู่ในบ้านที่มีสวน พื้นที่ที่ฉันต้องดูแลไม่ได้มีแค่นใน
ตัวบ้านเท่านั้น แต่ยังลามไปถึงบริเวณสวนและทางเดินหน้าบ้าน
ประสาทสัมผัสของฉันก็ยิ่งอ่อนไหวขึ้นอีก ผู้คนมากมายถาม
ราคาบ้านหลังนี้กับตัวแทนขายบ้าน พวกเขาสงสัยว่าใครกันที่
อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ พวกเขานึกถึงฐานะของครอบครัวเรา
มีบางคนมาที่นี่เพื่อถ่ายรูปกับบ้านหลังนี้โดยตรง สมัยที่อาศัย
อยู่ในอพาร์ทเมนต์² ซึ่งบ้านทุกหลังมีประตูทางเข้าและรูปทรง
ที่เหมือนกันหมด ฉันรู้สึกปลอดภัยมากกว่านี้

“อาจเป็นซากสัตว์หรือเปล่า” ครั้งก่อนมีกลิ่นเหม็นโชยมา
จากแปลงดอกไม้ของอพาร์ทเมนต์ของฉัน กลิ่นมันเหม็นชอบกล...
ตอนนั้นฉันเห็นมีแมวขนนวลอยู่ดูน่ารัก แต่พอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ
ถึงได้รู้ว่า...กลิ่นมันเหม็น...แบบที่เพิ่งเคยได้กลิ่นเป็นครั้งแรก
ตั้งแต่เกิดมา นั่นเป็นกลิ่นของซากแมวตาย ฉันไม่เคยลืมกลิ่น

² คำว่าอพาร์ทเมนต์ของชาวเกาหลีมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่าคอนโดของ
ชาวไทย ซึ่งซื้อขายเป็นเจ้าของได้ แต่ในโครงการเดียวกันจะมีตึกจำนวนหลายตึกคล้ายกับ
หมู่บ้านจัดสรรของไทย

นั่นเลย กลิ่นมันคล้ายกับกลิ่นนี้เลยละ...”

ยูงจ่องหรีตาลง มองไปที่แปลงดอกไม้ไร่ร้างกับอยากหา
ซากแมวให้เจอ เพื่อนๆ พวกหนึ่งชะงักและจ้องเขม็งมองไปที่
แปลงดอกไม้เป็นตาเดียวกัน

“กลิ่นปุยนะ” ฉันตอบเพื่อนไปอย่างไม่ใส่ใจ

จำได้ว่าหลายวันก่อนสามีของฉันปลูกหัวไชเท้าที่มุมหนึ่ง
ของแปลงดอกไม้ จึงซื้อปุยหมักและปุยคอกมาเทใส่ลงในแปลง
เพื่อนที่เกิดและเติบโตในกรุงโซลอาจไม่คุ้นกับกลิ่นปุยพวกนี้

“ตอนสร้างบ้าน ไม่ใช่ว่าบริษัทปรับปรุงที่ดินเอาดินราคาถูก
มาถมที่นะ พวกดินผสมนะ...เดี๋ยวนี้พาร์ตเมนต์ส่วนใหญ่ก็ชอบ
ทำแบบนั้น วางใจไม่ได้เลยว่าใช้วัสดุอะไรมาถมแมวบ้าง”

มินยองร่วมวิจารณ์บ้านของฉันอีกคน บ้านหลังนี้ฉันกับ
สามีเป็นคนเลือกและตัดสินใจทุกอย่างกันเอง นับตั้งแต่การ
วางแผนสร้างจนกระทั่งทำความสะอาดก่อนเข้าอยู่ คำพูดของเธอ
เหมือนกล่าวหาว่าฉันไม่รอบคอบ เลือกบริษัทที่โกงค่าวัสดุมา
สร้างบ้าน

“เดี๋ยวผ่านไปกลิ่นก็หายไปเองละ แค่อิ่นเองน่า”

เพื่อนทุกคนที่ได้ยินคำตอบนี้ต่างหันมาจ้องหน้าฉันโดย
พร้อมเพรียง

“ตั้งแต่ย้ายมาก็ได้กลิ่นนี้มาตลอดเลยเธอ”

สีหน้าของมินยองค่อนข้างอึดอัดใจ เธอถามขึ้นพลาง
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว

“เปล่าหรอก...ประมาณหนึ่งอาทิตย์ก่อนได้มั้ง ไม่นาน
เท่าไรเอง...”

ความจริงเพราะกลิ่นเหม็นนี้ ฉันจึงไม่ได้เปิดหน้าต่าง

มาอาทิตย์กว่าแล้ว

“จูน เรอลองชุดแปลงดินดูหน่อยเถอะ อาจเจอซากสัตว์ก็ได้นะ”

“ซากสัตว์จูนเหรอ...แค่คิดก็ขนลุกแล้ว ใครจะมาฝังซากสัตว์ไว้ที่นี่ นี่มันที่ดินส่วนบุคคล บ้านส่วนตัวนะเธอ”

“แล้วถ้ามีซากสัตว์ขึ้นมาจริง ๆ ละ ที่นี้ไม่ใช่ฮาร์ดเมนต์ที่มียามคอยดูแลซะหน่อย ปล่อยให้มันย่อยสลายไปเองนะดีแล้ว”

“เรอลองคุยกับสามีดูสิว่าควรทำยังไง”

จันฟังคำพูดของพวกเธอแล้วรู้สึกเหนื่อยล้าไปหมด ใช่ว่าจันจะไม่เคยคิดเรื่องพวกนี้มาก่อน เคยเล่าเรื่องกลืนหมिनให้สามีฟัง เขาก็ตอบแค่ว่าเป็นกลืนนุ้ย

“แค่ชุดตัวเองก็ได้ นี่ไม่เห็นจะยาก”

โคอินที่อุ้มลูกไว้แนบอกหลุดปากออกมา ในเวลานี้เธอมีสีหน้าเดียวกับจันเมื่อครู ตอนที่เฝ้ามองเธอสนลานปลอบลูกให้หยุดร้องไม่ได้ทั้งที่เป็นเรื่องง่าย ๆ สีหน้าของเธอคล้ายกำลังตีเทียบจันที่อ่อนแอกว่า

หลังจากพวกเธอกลับกันไปหมดแล้ว จันปิดผ้าม่านในบ้านทั้งหมดก่อนที่ตัวลงนอนบนเตียง นึกถึงท่าทางของตัวเองที่เผชิญกับเพื่อน ๆ ทำไมพวกเธอถึงไม่เคารพฉันซะบ้างเลยเวลาที่แต่ละคนมีปัญหาการเงินก็มีแค่ฉันเท่านั้นที่คอยช่วยเหลือ แต่ทุกครั้งกลับทำท่าทางเหนือกว่า แม้กระทั่งวันนี้ฉันก็รู้สึกว่าพวกเธอไม่ได้เคารพกัน ราวกับอยากชุดหาจุดอ่อนของฉันแล้วสวมมันออกมาข้างนอกให้ได้

‘แค่ชุดดูเองก็ได้ นี่ ไม่เห็นจะยาก’

คำพูดของโคอินที่ดั่งก้องอยู่ในหัวไม่ต่างจากการเยาะเย้ยว่าฉันเป็นพวกไร้ความสามารถ

ฉันไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานเหมือนเพื่อน ๆ หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัยในวัยยี่สิบสี่ก็แต่งงานกับสามีทันที เป็นแม่บ้านเต็มตัวมาจนถึงทุกวันนี้ โดยไม่เคยนึกเสียใจชีวิตแต่งงานที่ผ่านมาถึงสิบหกปี มินยงที่ขณะนี้อายุสามสิบก็ยังไม่เคยผ่านการแต่งงาน ยูนจองเพิ่งหย่าร้างและย้ายกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ของตัวเองอีกครั้ง ส่วนโคอินเพิ่งคลอดลูกคนแรก เคยใช้วิธีทำเด็กหลอดแก้วอย่างยากลำบาก ฉันจึงแอบภูมิใจว่าตัวเองมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มามากกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน

‘ชีวิตในสังคมไม่ง่ายเหมือนที่เธอคิดหรอก’

ทุกครั้งที่พวกเราโต้แย้งกัน เพื่อน ๆ มักจะพูดคำนี้ขึ้นมา คำนความคิดฉันเสมอ และคำนี้เองที่ทำให้ฉันเหมือนคนไร้ความรู้สึกโดดเดี่ยวจากกลุ่มเพื่อน

‘แค่ชุดดูเองก็ได้ นี่ ไม่เห็นจะยาก’

ใช่ ก็แค่ชุดดู ไม่ใช่งานที่ยากเย็นอะไร การเห็นแววตาเหนื่อยล้าของสามีหลังเลิกงาน แล้วต้องขอร้องให้เขาช่วยชุดให้น่าจะดูลำบากใจกว่าด้วยซ้ำ

ครอบครัวของเราย้ายมาอยู่ที่เมืองใหม่พันกโย³ ตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ ที่นี่ห่างจากเขตคังนัมประมาณยี่สิบนาทีก่อนนั้น จึงมีทุกอย่างที่สะดวกครบครันเทียบเท่ากับเขตคังนัม

³ อยู่ในเขตชองนัม เมืองคยองกี

พวกเราเลือกที่นี่เพราะสร้างบ้านที่มีสวนตามที่ต้องการได้ เราเลือกโรงเรียนที่ดีเพื่อลูก หลังจากคำนวณราคาบ้านก็ซื้อที่ดินในละแวกพื้นที่ IC⁴ ใช้เวลาออกแบบบ้านห้าเดือน แล้วก่อสร้างอีกเจ็ดเดือน รอคอยนานกว่าหนึ่งปีเต็มกว่าพวกเราจะย้ายมาอยู่ที่นี่ได้ หว้าย้ายมาแล้วก็เชื่อว่าทุกอย่างจะเสร็จสมบูรณ์เนื่องจากมีงานียบย้อยที่ต้องจัดการให้เรียบร้อยอีกร่วมสัปดาห์

ฉันที่ต้องอยู่บ้านหลังนี้คนเดียวในระหว่างก่อสร้าง ช่วงกลางวันมักจะเสียงเสียงรบกวนและคนงานออกไปรั้นกาแพ ช่วงเวลาที่ฉันไม่อยู่บ้าน เครื่องก่อสร้างอาจล้มทับแมวแถวนั้นจนตาย คนงานก็เลยฝังมันลงในแปลงดินอย่างลวกๆ ในสมัยเด็กหากลูกหมาที่เราเลี้ยงไว้ตายไป เราก็คงฝังมันไว้ในแปลงดินข้างบ้านเป็นเรื่องปกติ...

ฉันหยุดยืนบนแผ่นหินซึ่งปูไว้บนลานเงียบๆ แผ่นหินรูปแปดเหลี่ยมทั้งหมดยี่สิบสี่แผ่นวางเรียงบนสนามหญ้า ฉันเดินไปมาบนแผ่นหินพวกนั้นพลางนับเลขในใจ สิบห้า สิบหก... ยิ่งก้าวเท้าไปทางสวนด้านหลังบ้านมากเท่าไร กลิ่นเหม็นก็ยิ่งโชยหึ่งขึ้นมามากเท่านั้น

จากประตูทางเข้าหน้าบ้านจะมองไม่เห็นสวนหลังบ้าน มันเป็นส่วนที่สามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างบานใหญ่ในห้องครัวเท่านั้น มันสร้างขึ้นมาเพื่อฉันโดยเฉพาะ เป็นของขวัญจากสามีเพื่อคนที่ชอบดอกไม้และต้นไม้เป็นพิเศษอย่างฉัน

ฉันหยิบพลั่วในห้องเก็บของ เดินตรงไปที่แปลงดอกไม้ พับขาทางเข่งขึ้นและสวมถุงมือ ตอนที่ขุดลึกลงไปใต้ดินก็พบ

⁴ ย่อมาจาก Interchange หรือสี่แยก

กองทัพนอนสืขาวกำลังดิ้นย้วยเย้ยอยู่

“กรี๊ด!”

ฉันกรีดร้องขึ้นโดยไม่รู้ตัว พลัวในมือตกลงดินทันควัน

“ทำอะไรนะ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

ฉันได้ยินเสียงเหนือ ๆ ของชาวโซซอนจก⁵ ร้องทักขึ้น
จึงเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาวบนระเบียงชั้นสองของบ้านฝั่งซ้ายมือ
เธอกำลังตากผ้าที่ซักอยู่พลงมลงมาที่ฉัน ฉันเคยเห็นเธอบ้าง
เธอเป็นเด็กสาวที่มารับจ้างทำงานบ้านพร้อมกินอยู่ที่นั่น

“เปล่าหรอกจะ ไม่มีอะไรหรอก”

ฉันยิ้มบาง ๆ เด็กสาวคนนั้นจึงยอมละสายตากลับไป
ตากผ้าด้วยสีหน้าเย็นชาเช่นเดิม เท่าที่เห็นเธอน่าจะอยู่ในวัย
สิบกว่า แต่สีหน้ากลับดูชินชาต่อโลกใบนี้เหมือนคนวัยสี่สิบ เธอ
ออกมาที่ระเบียงชั้นสองบ่อย ๆ เพื่อตากผ้า สับบุนหรี และอาจ
ยุ่งานด้วย หางตาของเธอมักเหล่มองมาทางบ้านเราอยู่เสมอ
ฉันพอรู้สาเหตุที่เธอชอบส่งสายตามองมาทางนี้ อาจเป็นเพราะ
สามีของนั่นเอง เด็กสาวมักออกมาสับบุนหรีในเวลาที่มีสามีของฉัน
กำลังออกไปทำงานและกลับมาจากที่ทำงานเสมอ เวลาฉันออก
มาส่งสามีไปทำงานมักจะเห็นเธอยืนอยู่ที่ระเบียงบ้านทุกครั้ง
ร้องเพลงจิมงำแสรงยัมเชินอายอย่างมีจิตจะก้านให้เขา

ฉันหยิบพลั่วที่โยนทิ้งไปเมื่อครู่ขึ้นมา เพ่งมองใบหน้า
เด็กสาว เธอจ้องมองกลับมาด้วยสายตาเย็นชาจัด สายตาคู่นั้น
ทำให้ฉันกลัวอย่างประหลาด ถ้าเทียบกันแล้วฉันรู้สึกว่

⁵โซซอนจกคือเกาหลีพลัดถิ่น เป็นชาวเกาหลีที่อาศัยในเมืองจีน หรือชาวเกาหลี
ที่อพยพไปอยู่ประเทศจีน รัสเซีย หรือประเทศอื่นๆ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20

ตัวเองเป็นคนที่ทำอะไรได้มากกว่าที่คิดจึงฮึกเหิมขึ้นมา

เจ้าของบ้านหลังนี้ควรเป็นคนทีกล้าหาญและปราดเปรื่อง
ฉันอยากแสดงให้เธอเห็นว่าตัวเองเหมาะกับบ้านหลังนี้แค่ไหน
จึงหยิบพลั่วขึ้นมาอีกครั้ง ครั่งนี้ขุดลึกลงไปมากกว่าครั้งก่อน
ปฏิญาณว่าต่อไปให้เป็นหนูหรือแมวตายก็จะเป็นไม่ตื่นตกใจ...ทว่า
สิ่งที่ปฏิญาณไว้ดูเหมือนจะสูญเปล่า บริเวณที่ขุดลงไปไม่มีอะไร
เลย ความหวาดกลัวแปรเปลี่ยนเป็นความโล่งใจ

‘ไม่มีอะไรนี่นา คงเป็นกลิ่นปุ๋ยจริง ๆ ละมัง’

ทั้งที่เห็นชัดว่าไม่มีอะไร แต่ฉันกลับหยุดยั้งตัวเองไม่ได้
ใช้พลั่วขุดลึกลงไปดินอีก เพราะอยากจะแสดงตัวในฐานะ
เจ้าของบ้าน แต่ครั้งนี้ก่อนดินกลับไม่ยอมทลายออกง่าย ๆ ที่
ปลายพลั่วเหมือนจะกระหึ่มเจออะไรบางอย่างเข้า เป็นความ
รู้สึกยวบ ๆ หยุน ๆ พอขุดลึกลงไปอีก สิ่งนั้นกลับแน่นแข็ง
ก้อนหินนั่นแหละ ฉันลองใช้พลั่วเขี่ยดินออก จนเห็นแท่งเรียวยาว
สีน้ำตาลเข้มวางเรียงกันอยู่ พอย่อตัวดูถึงได้รู้ว่า มันไม่ใช่
แท่งสีน้ำตาล ไม่ใช่ซากของต้นไม้ ไม่ใช่ซากสัตว์

แต่เป็นนิ้วเรียวยาวของมนุษย์

ฉันเปล่งเสียงไม่ออก ไม่สิ อาจเผลอตะโกนคลุ้มคลั่ง
ออกไป เพียงแต่ตอนนั้นฉันจำไม่ได้เลยว่าตัวเองมีสีหน้าอย่างไร
คิดอะไรอยู่ ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ากลับเข้าบ้านไปตอนไหน ในหัว
มีแต่ความมืดมิดและว่างเปล่า

ชวอิน

“พักนี้กินเก่งสินะ ดูอ้วนขึ้นเยอะเลย”

พี่คยองฮีซึ่งประจำอยู่แผนกขายเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ชั้นสี่หยิกต้นแขนฉันอย่างแรง เธออายุห้าสิบกว่า ทั้งชีวิตทำงานมาแล้วแทบทุกประเภท ตั้งแต่เป็นอาจารย์สอนพิเศษไปจนถึงพนักงานขายประกัน เพราะเป็นคนอัครยาคัยดีจึงได้รับมอบหมายให้อยู่ที่แผนกนั้นซึ่งมียอดขายสูงสุด ที่แผนกเครื่องนอนชั้นสองที่ฉันประจำอยู่ใกล้กับประตูเชื่อมไปห้องน้ำ ดังนั้นทุกครั้งที่พนักงานห้างเดินมาเข้าห้องน้ำก็จะแวะทักทายฉันอย่างสนิทสนมเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายกว่าการต้อนรับลูกค้าซะอีก

“นั่นสิคะ ต้องออกกำลังกายบ้างแล้ว...สงสัยพักนี้ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย”

“รู้ตัวไหมเนี่ยว่าอ้วนขึ้นมาก”

พี่คยองฮีใช้มือกดเตี๋ยก่อนกระแทกตัวลงนั่ง โยกตัวไปมา

“ที่นอนสปริงต้องแข็งแรงแบบนี้ละ ของที่บ้านฉันพังซะแล้ว สงสัยเอี้ยดอัดทุกคืน”

ลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำเสียทีเถอะ...สมองของฉันทวนประโยคนี้ขึ้นซ้ำๆ แต่พี่คยองฮีกลับถอดรองเท้าแล้วคลานขึ้นไปนอนบนเตียงหน้าต่างาเฉย ถ้าหัวหันมาเห็นเข้าต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ ซึ่งเชื่อได้ว่าเขาคงตำหนิฉันที่อายุสามสิบเพียงคนเดียว ไม่กล้าต่อว่าพี่คยองฮีที่อายุมากกว่าห้าสิบ

“อ้า สบายจัง รองรับกระดุกสันหลังได้ดี”

พี่คยองฮีนอนเหยียดตัวพุดังมีง่า พร้อมยิ้มอย่างมีความสุข ฉันไม่อยากจะขัดความสุขแสนสั้นของใครเพียงเพราะกลัวว่า

ตัวเองจะถูกตำหนิ

“คุณลูกค้าคะ เติงคอมฟอร์ตสลิมระดับของสปริงจะสูงต่ำตามการโค้งงอของร่างกาย ทำให้นอนหลับได้ลึกและรู้สึกผ่อนคลายยิ่งขึ้น เราใช้ยางลาเท็กซ์จากธรรมชาติ ส่วนสปริงแต่ละตัวก็แยกจากกันเป็นอิสระ ถ้าเปิดผ้าปูดูจะเห็นว่าเตียงนี้ใช้ขนแกะร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำให้ดูหรูหรา มีระดับยิ่งขึ้นอีก”

“แล้วมันราคาเท่าไรล่ะ”

“ตอนนี้ทางร้านลดราคายี่สิบเปอร์เซ็นต์ค่ะ ซื้อได้ในราคาสองล้านสี่แสนอน⁶”

พี่คยองฮีเอี้ยวตัวไปพลิกป้ายราคาข้างๆ ขึ้นดู

“แค่ปูกองอย่างเดียวยังราคาตั้งสองล้านสี่แสนอน เห็นที่คงซื้อได้แต่ผ้าปูเตียงละมั้ง”

เธอกลืนนอนบนเตียงอีกครั้ง คราวนี้จ้องเหม็งมาที่ฉัน

“นี่ กระโปรงหรือนะ”

ฉันก้มมองกระโปรงตัวเองทันที ชิปปูถูรดลงไปด้านล่างจนเห็นกางเกงซับใน ก่อนหน้านั้นฉันปลดตะขอออกเพื่อความสบาย ชิปปูจึงถูรดลงไปด้านล่างโดยไม่รู้ตัว

“พุงยื่นออกมานิดหนึ่งแล้ว ไม่สิ ออกมาทั้งยวงเลย”

ฉันรีบรัดชิปปู จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย พยายามแหม่วพุงให้ดูเล็กลง

“นั่นสิคะ สงสัยต้องเปลี่ยนไซซ์กระโปรงแล้ว ช่วงนี้กินม้อดิกตลอดก็เลย...”

“ม้อดิก แปลกจัง ไม่ได้ท้องไซ้ไหม”

⁶ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 72,000 บาท

“ห้องเธอเปล่า นะคะ ตอนนี้ฉันกำลังเป็นเมนล้อยู่”
สิ้นคำพูดนั้น พี่คยองฮีกก็ยิ้มเจื่อนลง
“งั้นเธอ โทษทีๆ อย่าถือสา กันล่ะ”

ขณะนั้นมีลูกค้าเดินถือใบเสร็จเข้ามาในแผนกเครื่องนอนพอดี พี่คยองฮีกจึงลุกพรวดขึ้นจากเตียง ย่นจมูกน้อยๆ เป็นการเอ๋ยลา รีบเดินออกไปจากแผนกเครื่องนอนทันที ระหว่างที่ลูกค้านั่งลงบนเตียงทดสอบแรงยืดหยุ่นของสปริง ฉันลดสายตาจุ่มมองตะขอของตัวเองอีกครั้ง

ตอนนี้ชุดยูนิฟอร์มที่เพิ่งเปลี่ยนมาเป็นไซส์เอ็มคับขึ้นมาก แม้จะบอกพี่คยองฮีกว่าไม่ได้ท้อง แต่ความจริงฉันตั้งท้องมาเกือบสี่เดือนแล้ว พนักงานขายเตียงอย่างพวกเราเห็นคำว่า “คอมฟอร์ต” หรือ “เนเชรัล” ลอยเข้าตาตลอดทั้งวัน แต่ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้นั่งหรือนอนบนเครื่องนอนเหล่านั้นได้ เนื่องจากเป็นงานที่ต้องยืนทั้งวัน หากพนักงานหญิงคนไหนตั้งครรภ์ก็จะถูกเชิญให้ลาออก บริษัทคิดว่าลูกค้าอาจไม่สบายใจที่ต้องมาทนรับฟังคำแนะนำจากคนท้อง การเป็นคนไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อนกว่าที่คิด

ปกติแล้วหลังจากแลงานกับพนักงานกะบ่าย ฉันจะขึ้นรถเมล์ที่ย่านร้านเฟอร์นิเจอร์ชอปปิงแล้วไปต่อรถไฟใต้ดินลงสถานีแพกจุนเพื่อกลับบ้าน แต่วันนี้ฉันนั่งรถแท็กซี่ตรงไปที่ประตูด้านหลังของอพาร์ทเมนต์ ตอนลงจากรถแท็กซี่ฉันดูเวลาในมือถือ ขณะนี้เป็นเวลาสี่โมงสามสิบนาที ตามปกติฉันใช้เวลากลับบ้านโดยเฉลี่ยสี่สิบนาที แต่ถ้านั่งรถแท็กซี่จะย่นระยะเวลาเหลือแค่สิบกว่านาทีเท่านั้น

ผู้คนไม่นิยมใช้ประตูทางเข้าด้านหลังอพาร์ทเมนต์

ซึ่งแตกต่างจากประตูทางเข้าด้านหน้าที่มีร้านค้าตั้งอยู่เรียงราย
เนื่องจากบริเวณนี้ค่อนข้างเปลี่ยวและแออัด อีกทั้งยังมีกรรมกร
ก่อสร้างหอบหิ้วกับชาวไซซอนจกอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คน
ส่วนใหญ่จึงเลือกใช้ประตูด้านหน้า ฉันพะอืดพะอมกับกลิ่น
น้ำมันที่พัดโชยมาจากเครื่องระบายอากาศของร้านไก่ทอด
หลังจากเดินผ่านประตูเข้ามาจึงรู้สึกโล่งจุกขึ้น เมื่อเข้ามาใน
อพาร์ทเมนต์ ฉันเร่งเท้าเดินตรงไปทางตึกที่ตัวเองอาศัยอยู่
สุดท้ายใจยาวไม่สนใจสายตาของใคร

“นี่ใช่ของที่ส่งมาที่ห้องแปดศูนย์สอง ตึกหนึ่งศูนย์หก
หรือเปล่าคะ”

ขณะเซ็นรับพัสดุที่ป้อมยาม ลุงยามผู้ปฏิบัติหน้าที่ทวน
ที่อยู่ของฉันขึ้นอีกครั้งคล้ายอยากยืนยันให้มั่นใจ

“ใช่ครับ ห้องแปดศูนย์สอง ตึกหนึ่งศูนย์หก”

วินาทีที่เขายื่นกล่องพัสดุก่อนข้างหน้าส่งมาให้ สายตา
ฉันจ้องมองฉันตั้งแต่หัวจดเท้า

“ห้องแปดศูนย์สอง ตึกหนึ่งศูนย์หก สามี่คุณสบายดี
นะครับ”

“อะไรนะคะ?”

รู้สึกแปลกใจที่จู่ๆ ลุงยามถามถึงสามี่ของฉัน

“เดี๋ยวนี้พวกเด็กวัยรุ่นน่ากลัวขึ้นเยอะ พวกมันไปไหน
มาไหนกลัวว่าจะไปแทงถูกใครเข้า เฮ้อ”

แม้จะค่อนข้างงุนงงกับคำพูดของเขา แต่ฉันก็ยอม
พยักหน้าเออออกแกล้งเห็นด้วย วันนี้ฉันไม่อยากได้ยินเรื่อง
อัปมงคลเลย

ภายในกล่องพัสดุคือยาบำรุงจากสารสกัดเห็ดชาก้า⁷ ซึ่ง

ควรส่งมาตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน แต่ไม่รู้ทำไมบริษัทจึงไม่ส่งมาตามกำหนด เมื่อวานฉันจึงโทรไปเร่งพวกเขาให้จัดส่งมาภายในวันนี้

“โลกนี้มันน่ากลัวนะครับ ว่าแต่สามีคุณไม่เป็นไรแน่นะ”

“ค่ะ เขาสบายดี”

ฉันตัดบท รีบสาวเท้าออกมาจากป้อมยาม รู้สึกไม่สบายใจที่ถูกลุงยามถามถึงสามีอย่างละลาละล้าง หรือว่าเขามีลางสังหรณ์กันนะ คงไม่หรอก เขาคงแค่อยากรู้ว่าในบรรดาเด็กทั้งหมดยี่สิบห้าเด็ก แต่ละห้องมีใครอาศัยอยู่บ้าง พอเลิกคิดมากก็รู้สึกสบายใจขึ้น

หลังจากขึ้นลิฟต์มาที่ชั้นแปด ฉันกดรหัสลงบนกลอนดิจิทัล ไม่รู้ทำไมฉันถึงสังหรณ์ใจว่าสามีอาจกลับมาบ้านแล้ว บริเวณประตูเหมือนมีกลิ่นอายของเขาลอยฟุ้งออกมา ซึ่งทันทีที่เปิดประตูเข้าบ้าน ฉันก็พบร่องเท้าสีดำของสามีทอดวางไว้อย่างเรียบร้อย รองเท้าของเขาถูกวางไว้อย่างเป็นระเบียบเสมอ แตกต่างจากรองเท้าของฉัน สามีมักหันปลายรองเท้าไปทางประตูเหมือนแขกที่มาเยี่ยมบ้านคนอื่น

ภายในบ้านรกเหมือนช่วงก่อนออกไปทำงาน อพาร์ตเมนต์แห่งนี้มีขนาดยี่สิบสี่坪^๗ อายุเก่าแก่มากกว่ายี่สิบปี เต็มไปด้วยกล่องเหมือนบ้านที่เพิ่งย้ายมาอยู่ ในกล่องเหล่านั้นบรรจุยาแก้ปวดและยาบำรุงกำลังซึ่งมีขายทั่วไปตามร้านขายยา เป็นยาที่สามีนำไปเสนอขายตามร้านขายยา แต่ร้านเหล่านั้นขอคืนมา

^๗ Chaga Mushroom เห็ดชาก้าถูกใช้เป็นยาตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 16 ในแถบไซบีเรียและรัสเซีย มีสารประกอบที่ใช้ลดความเครียดได้

^๘ หน่วยวัดเกาหลี 1坪อิงเท่ากับ 3.2058 ตารางเมตร

และยังไม่ได้ส่งคืนบริษัท

สามีของฉันเป็นพนักงานบริษัทเภสัชกรรม มีผลงาน ยอดเยี่ยมแต่ได้เงินไม่มาก เขาเป็นคนขยัน แต่มีดีแค่ขยันกับการวิ่งเต้น เชื่อมั่นว่าผลงานคือสิ่งที่ใช้ประเมินตัวเอง ทั้งที่ผลงานเหล่านั้นไม่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้ พุดง่าย ๆ ก็คือสามีของฉันเป็นคนที่ไม่มีความสามารถ

“กลับมาแล้วหรือ”

เขาเดินออกมาจากห้องนอนเล็ก ดูเหมือนจะเพิ่งกลับมา ถึงบ้านจึงยังใส่สูทและผูกเนกไทเช่นเดิม

“วันนี้ทำไมกลับบ้านเร็วได้ มีอะไรหรือเปล่า”

ฉันถามขึ้นขณะเดินเข้าไปในห้องครัว สามีจ้องมองฉันอย่างอึดอัด

“บ้าหรือไง ปกติวันเสาร์ฉันทำงานแค่ครึ่งวันอยู่แล้ว บอกก็ครั้งก็ไม่รู้จักจำ”

“ข้าวล่ะ”

“กำลังจะกินนี่ละ ทำสิ ว่าแต่เธอเออะ ฉันบอกให้ไปลาออกได้แล้ว”

ฉันเลี้ยงไม่ตอบคำถามนั้น เปิดประตูตู้เย็นหยิบเครื่องเคียงออกมาวางบนโต๊ะอาหาร ตักข้าวออกมาอุ่นในไมโครเวฟ ขณะวางซ้อนกับตะเกียบลงบนโต๊ะ สามีก็นั่งลงที่โต๊ะอาหาร ไม่พูดไม่จา เอาแต่จ้องฉันเขม็ง

“ทำไมไม่ตอบ เมื่อไหร่จะลาออก”

เขาถือช้อนขึ้นมา ฉันสะดุ้งตกใจเอี้ยวตัวหลบไปด้านหลังทันที

“เป็นอะไร”

สามีมองท่าทางของฉันก่อนระเบิดหัวเราะลั่นคล้าย
ไม่อยากจะเชื่อสายตา ฉันรู้สึกรังเกียจเสียงหัวเราะของเขา ครั้งหนึ่ง
ขณะกินข้าวเขาเคยปาช้อนใส่หน้าฉัน ความทรงจำตอนนั้น
ยังฝังใจ

ฉันจ้องมองกล้องตัวเล็กที่แอบติดไว้บนเพดาน น่าเสียดาย
กล้องตัวนั้นเก็บภาพการใช้ความรุนแรงของเขาไว้ไม่ได้ทั้งหมด
ตอนที่นายความผู้เชี่ยวชาญด้านการหย่าเห็นภาพที่บันทึกไว้ใน
กล้อง เธอพูดกับฉันแล้วว่า “ภาพพวกนี้เป็นเรื่องทั่วไปใน
ครอบครัว” ตอนนั้นฉันอยากให้ตัวเองได้เปรียบในการหย่า
จึงแอบติดตั้งกล้องไว้ตามคำแนะนำของนายความ ทว่าหลังจาก
ตั้งห้อง สามีก็นำกล้องไปซ่อนไว้ที่อื่น เขาคงคิดว่าลูกในท้อง
เป็นสมบัติของตัวเอง ฉันรู้ว่าเด็กไม่มีความผิด แต่สำหรับตัว
ฉัน มันเป็นเรื่องที่ยาวนานที่จะถูกสามีทำร้ายออกไป

สมัยแต่งงานใหม่ๆ ตอนที่รู้ว่าเขาเป็นคนแบบนี้ ฉัน
ไม่กล้าปรึกษาเล่าให้ใครฟังเพื่อให้ตัวเองรอดพ้นจากความ
ทรมาน ฉันฝันอดทนอย่างที่สุด เคยแอบสงสัยว่าฉันอาจ
เกิดมาเพื่ออดทนก็ได้ อาจมีบางคนตำหนิที่ฉันยอมทนอยู่กับ
สามีแบบนี้เอง แม้กระทั่งในที่ทำงาน ต่อให้พี่คอยฮึดทำความผิด
เดียวกับฉัน ฉันก็ถูกตำหนิหนักกว่าอยู่ดี ความสัมพันธ์กับสามี
ก็เช่นกัน คนอ่อนแอมักถูกต่อว่าได้ง่ายกว่า โลกใบนี้ใจร้ายกับ
คนอ่อนแออยู่แล้ว

แต่ถึงจะหย่าร้างกันตัวฉันก็ไม่มีที่ไปอยู่ดี หลังจาก
ตั้งครรรค์ ความเป็นไปได้เรื่องหย่าก็ลดน้อยลงอีก ที่ผ่านมาสามี
ของฉันอยากมีลูกมาก ระยะเวลาสี่ปีที่ใช้ชีวิตร่วมกัน เขาบอก
เสมอว่าถ้าฉันท้องจะไม่มีวันหย่ากันเด็ดขาด เป้าหมายในชีวิต

ของเขาคือการมีทายาท และอบรมเลี้ยงดูด้วยตัวเอง

“คนพอมแห่งและตัวเล็กอย่างเธอน่าจะมึนเมาให้ลูกกินยากต่อไปถ้าลำบากก็อย่าหงุดหงิด กินเยอะหน่อยจะได้อ้วนขึ้น”

ฉันไม่เคยรู้สึกอยากอาหารเลยสักครั้ง ลูกในท้องเองก็งู้สึกไม่ต่างกัน จึงไม่เคยสงสัยเลยว่าอยากกินอะไร อีกทั้งช่วงแรกที่ตั้งครรภ์ก็ไม่มีอาการแพ้ท้องเลย

ฉันหยิบผักที่แช่ไว้นานแล้วออกมาจากตู้เย็น กะหล่ำปลี บรอกโคลี มะเขือเทศ พริกหยวก แอปเปิล ตั้งใจจะทำน้ำผักผลไม้ถอนพิษ บทความในอินเทอร์เน็ตที่เคยอ่านบอกไว้ว่า เวลาไล่ทำงานผิดปกติ น้ำผักผลไม้พวกนี้จะช่วยกำจัดสารพิษฟื้นฟูประสิทธิภาพการย่อยได้ ฉันจึงจำวิธีทำเอาไว้ ฉันล้างผักจนสะอาดก่อนนำไปใส่ในหม้อ เติมน้ำแล้วเคี่ยวไปเรื่อย ๆ น้ำผักผลไม้ที่เดือดปุด ๆ มีสีน้ำตาลแกมเหลือง ฉันตั้งชื่อมันว่า “น้ำแม่หม้าย”

“อยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม”

สามีถามฉันที่กำลังชะมักเขม่นปรุงน้ำผักผลไม้ ขณะใช้ตะเกียบคีบข้าวที่อุ่นจากไมโครเวฟขึ้นกิน

“ไม่ละ พักนี้ท้องฉันย่อยไม่ค่อยดี”

ขณะแยกผักออกจากหม้อเพื่อกรองเอาแต่น้ำ สามีก็หัวเราะร่วนขึ้น

“นี่ มัวแต่ชักช้าข้าวเย็นหมด ฉันกินจะอ้วนแล้ว รีบมากินเร็วเข้า”

หากพูดแบบนี้แสดงว่าเขาหวัดจนตักข้าวกินอย่างรวดเร็ว สามีใช้เท้าเขี่ยกล่องพัสดุที่ฉันวางไว้บนพื้น

“ซื้ออะไรมาอีกแล้ว เสื้อผ้าละสิ ซื้ออยู่ได้ทุกวัน”

“อันนี้ของแม่”

“ของแมยายังนั่นแหละ เอาเงินฉันไปซื้ออีกแล้วใช้ไหม”

“จำได้หรือเปล่า วันนี้ฉันบอกให้คุณพาไปส่งบ้านแม่นะ”

“เฮ้ย! ก็บอกแล้วไง คินนี่ฉันมีงานต้องทำ”

จู่ๆ สามีกี้อารมณ์เสียขึ้นมา

“ไหนๆ วันนี้คุณก็ไปหาของแล้ว เวะไปส่งฉันที่บ้านแม่
หน่อยนะ”

“ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย วุ่นวาย ไว้ไปวันอื่น”

“ก็... ผลตรวจของแม่ออกมาแล้ว หมอบอกว่าแม่เป็น
อัลไซเมอร์ระยะแรก”

สามีบอกว่าวันนี้จะไปตกปลาที่อ่างเก็บน้ำแถวหาของ
ตัวฉันจึงอยากติดรถไปที่ชินจงในเขตหาของพร้อมกัน

“ไว้ไปวันหลังเถอะ ออกไปตอนดึกๆ อากาศหนาวเดียว
จะป่วยเอาได้”

“คุณเองก็ไม่อยู่บ้าน...ฉันเจ็บท้องนิดๆ...ต้องอยู่คนเดียว
ตอนดึกๆ น่ากลัวออก”

ฉันไม่ได้เจ็บท้องอะไรเลย แคโกหกเพราะอยากตามสามี
ไปที่ชินจง

หลังจากตัดากผักออกจากน้ำจิ้มหมด ฉันได้ยินเสียงไอ
ของสามีดังขึ้นด้านหลัง เหมือนเสียงล้ากอากาศจึงหันขวับ
กลับไปมอง สามีกำลังหัวเราะเสียงหลง ฟังแล้วคล้ายกับเสียงไอ

“เธอกลัวการอยู่คนเดียวด้วยเหรอ”

สามีหัวเราะร่วนทั้งที่มีข้าวอยู่เต็มปาก

ฉันผินอดทน มาถึงตอนนี้ไม่มีอะไรที่ทนไม่ได้อีกต่อไป
ค่อยๆ ดึงเก้าอี้ออกมา นั่งลงข้างสามี

“ไปส่งฉันหน่อยนะ พ่อคุณกินข้าวเสร็จแล้วเราออกจากบ้านเร็วหน่อยก็ได้”

เขาเหลือบมองนาฬิกา

“ถ้าปวดท้องก็ไปโรงพยาบาล เดี่ยวฉันไปส่งให้เอง อย่าทำให้คนอื่นเขาลำบากใจ”

“ตอนนี้ฉันท้องก็เลยคิดถึงแม่ ตอนนี้ฉันเป็นแม่คนแล้วนะ...”

สามียุติกินข้าว ตวัดสายตาดูมาที่ฉัน บนหน้าผากของเขามีเหงื่อประปรายอยู่

“จากวันนี้ไปเธอจะได้กลิ่นหอมของเงิน ถึงตอนนั้นตั้งสติดีๆ ละ...”

ปกติสามีเป็นคนเหงื่อออกง่าย แม้จะไม่ใช้หน้าร้อนที่อากาศอบอ้าวจนมีเหงื่อไหลก็ตาม

“ทำดีกับฉันให้มากๆ วันที่เธอต้องขอขอบคุณฉันจนน้ำตาไหลไหลล้นมาถึงแล้ว”

มือที่เขาถือช้อนอยู่สั่นระริก ท่าทางของเขาดูประหม่าปนเปไปด้วยความหวาดหวั่นและพะว้าพะวัง หลังถอนใจหนึ่งเอือกก็ระเบิดหัวเราะออกมา

จูริน

ฉันรอสามีด้วยความรู้สึกของเด็กสาวที่เฝ้าคอยพ่อแม่กลับบ้าน นาฬิกาชี้บอกเวลาสองทุ่มตรง ตอนนั้นมีผู้ชายถืออุปกรณ์

บางอย่างกับผู้หญิงถือถุงเอกสารมายืนกดออกอยู่ที่ประตูรั้วหน้าบ้าน ฉันไม่รู้ว่พวกเขามีธุระอะไร จึงมองไปหน้าของทั้งคู่ผ่านอินเตอร์โฟน ทว่าไม่ได้เอ่ยโต้ตอบ ฉันเดินไปมาในบ้านว่างเปล่าเพียงลำพัง หน้าต่างทุกบานปิดผ้าม่านบังไว้ ส่วนไฟในบ้านก็ถูกปิดมิดชิดเช่นกัน ฉันเดินไปหย่อนตัวนั่งลงบนโซฟาเหมือนวิญญูณเห็น้อยล้า

จากตอนนั้นจนถึงตอนนี้เวลาผ่านไปเกือบสี่ชั่วโมงแล้วทันทีที่เห็นรถยนต์คันตาปรากฏให้เห็นบนจออินเตอร์โฟน ฉันก็โผล่อกขณะเปิดประตูหน้าบ้าน รถเบนซ์สีขาวของสามีก็แล่นเข้าไปจอดในโรงรถพอดี ซึ่งเจที่แวะไปบ้านคุณย่าเปิดประตูรถลงมาจากที่นั่งด้านหลังก่อนเครื่องยนต์จะดับสนิทลง สีหน้าของลูกดูบูดเบี้ยวคล้ายไม่พอใจ ทันทีที่ลูกเข้ามาในบ้าน สายตาของฉันก็สะดุดกับขาทางเกงที่ลอยสูงพ้นข้อเท้าของเขา ตอนนั้นลูกของเราตัวสูงขึ้นมาก

“ซึ่งเจกินข้าวบ้านคุณย่ามาแล้วใช่ไหมลูก”

ซึ่งเจไม่ยอมตอบคำถาม วิ่งขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านทันที ดูเหมือนคำพูดกับส่วนสูงของลูกจะแปรผกผันกัน ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะที่ซึ่งเจเริ่มแสดงท่าทางหงุดหงิดใส่ฉันแบบนี้

อาจเป็นเพราะลูกกำลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ตอนนี้เค้าโครงใบหน้าที่เคยดูกลมและน่ารักเริ่มเปลี่ยนเป็นคมสันในแบบฉบับผู้ชายมากขึ้น รอบปากมีหนวดขึ้นประปราย เขาคงกำลังหมกมุ่นกับความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง เริ่มลงกลอนลือกประตูห้องนอน ตอนนี้ฉันเหมือนผู้บุกรุกสำหรับลูกที่วัน ๆ เอาแต่เคาะประตูเรียกหาอย่างน่ารำคาญ

“วันนี้เพื่อนคุณมาหาเป็นไบบ้าง”

สามีมองฉันซึ่งยืนรออยู่ที่ประตูทางเข้าบ้าน พลังส่ง
ยิ้มกว้างให้ ทันทีที่เห็นรอยยิ้มของเขา ความอึดอัดใจของฉัน
ก็พลันหมดลงเหมือนหิมะละลาย ฉันรอคอยรอยยิ้มอบอุ่นที่
สามารถฟุ้งฟิงได้ของเขามาตลอดช่วงบ่าย

อาจเป็นเพราะช่วงนี้งานที่โรงพยาบาลค่อนข้างเครียดจัด
ร่างกายของเขาที่เคยดูแข็งแรงกำยำจึงดูซูบผอมลง กอปรกับ
เลือดลมตัวเครื่องที่สวมอยู่ทำให้วันนี้ตัวเขาดูเล็กลงอีก ฉันรู้สึก
ไม่สบายใจเลย

“ก็เดิมๆ ละคะ ทุกคนเอาแต่บ่นว่าลำบาก”

ฉันอยากเล่าสิ่งที่ตัวเองเห็นในสวนให้สามีฟัง แต่เพราะ
ซึ่งเจที่เอากระเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้องนอนลงมาที่ห้องรับแขก
ซะก่อนจึงไม่กล้าพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ลูกที่อยู่ในชุดเดิมนอนเหยียด
ตัวลงบนโซฟา พาดขาข้างหนึ่งบนพนักโซฟาอย่างไม่ใส่ใจ

“ทำอะไรนะ นอนแบบนั้นดูไม่ดีเลยนะ”

“เรื่องของผม”

ซึ่งเจตอบอย่างรำคาญใจ เปิดทีวีไล่เปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ
ในหนังสือที่ฉันอ่านบอกว่า เมื่อลูกเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นจะแสดง
พฤติกรรมก้าวร้าวต่อต้านพ่อแม่ หากพ่อแม่ตอบโต้พวกเขา
ก็เท่ากับตกหลุมพรางนี้ มีประโยคหนึ่งเขียนบอกไว้อย่าง
น่าประทับใจว่า วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่คุณพร้อมขัดแย้งกับพ่อแม่
ทุกเรื่อง

ยามลูกเป็นเด็ก ฉันมีหน้าที่เลือกทุกอย่างให้เขา ตั้งแต่
ถุงเท้าที่ใส่ไปจนถึงทรงผม ชนิดของเครื่องเขียน สมุดโน้ต
หรือแม้กระทั่งแบรนด์กระเป๋ากันที่ใช้ การเตรียมทุกสิ่งให้ลูกคือ
ความสุขของฉัน การสร้างซึ่งเจให้เป็นเด็กมีรสนิยมดีถือเป็น

รางวัล สำหรับตัวฉันในวัยเยาว์ที่ชีวิตไม่ได้เพียบพร้อมและ
สมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้ซึ่งเจที่อายุสิบห้าปีพยายามปฏิเสธ
รสนิยมทั้งหมดที่ฉันเคยหล่อหลอมให้เขา

ซึ่งเจกตรีโมตเปลี่ยนช่องทีวีไปเรื่อย ๆ เมื่อเจอช่อง UFC
สายตาก็ก่เริ่มสนใจรายการที่วีตรงหน้า

“ก่อนลงมาดูทีวีทำไมไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย”

สามีพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดคล้ายออกคำสั่ง ซึ่งเจ
เงยหน้าขึ้นมองพ่อ ลูกไม่พูดอะไร แต่ยอมลุกขึ้น เดินกลับ
ขึ้นไปบนห้องนอนชั้นสองทันที หัวใจของฉันชวาวบที่เห็นลูก
ยอมทำตามคำสั่งของสามีม่าย ๆ เช่นนี้

สามีถือเอกสารปึกใหญ่เดินตามซึ่งเจขึ้นไปห้องหนังสือ
บนชั้นสอง ฉันเดินตามเขาขึ้นไปติด ๆ สามีวางเอกสารกับ
หนังสือที่รับมาจากสมาคมวิชาการลงบนโต๊ะ เหลียวมองฉันที่
เดินตามเข้ามาในห้องหนังสือ

“มีอะไรหรือเปล่า หรือว่าเห็นผีอีกแล้ว”

สามีถามขึ้นอย่างห่วงใย ฉันเป็นคนขี้ขวัญอ่อน หวาดกลัว
แม้กระทั่งเสียงแว่วที่ตั้งขึ้นในบ้าน ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ฉันมักจะ
ได้ยินเสียงแปลก ๆ อยู่เสมอ เพราะเป็นคนที่ประสาทสัมผัสไว
ต่อเสียงต่าง ๆ สมัยอยู่หอพักเมนต์ เสียงที่ได้ยินมีแค่เสียงเบา ๆ
ระหว่างชั้นเท่านั้น แต่พอย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ เสียงแผ่วเบา
ที่ตั้งขึ้นทุกที่กระตุ้นโสตประสาทจนฉันทรมานใจมาก ทุกครั้ง
ที่ฉันเล่าว่าได้ยินเสียงพวกนี้ สามีจะล่อว่าเป็นเสียงผี แต่ฉัน
ไม่รู้สึกลดลงกับคำพูดหยอกเย้าของเขา และไม่ชอบให้ใครพูดถึง
คำที่เกี่ยวข้องกับความตาย

สามีอ่านใจฉันออกจึงสงบคำลง ฝ่ามองสีหน้าที่ดู

ไม่สบายใจของฉันเจียบๆ รวากับกำลังวิเคราะห์จิตใจของฉันอยู่

สามีอายุมากกว่าฉันถึงสิบปี ฉันจึงเคารพและฟังพาเขา มาโดยตลอดตั้งแต่สมัยเป็นคนรัก ไม่ว่าสามีจะมีอายุสามสิบสาม ปี สี่สิบปี หรือแม้กระทั่งตอนนี้ยังเข้าสู่วัยสี่สิบเก้าปี เขาก็ยังเป็นที่ฉันจุนและปกป้องคุ้มครองฉันเสมอ ฉันเคยรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีต่อเขาคือความรู้สึกลึกซึ้งของลูกสาวที่มีต่อพ่อ เพราะตัวเองสูญเสียพ่อไปตั้งแต่อายุห้าขวบ ฉันจึงนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาวไม่ออก เวลาคิดถึงท่านก็จะจินตนาการถึงพ่อทุกๆ ไปแทน

“ที่รักคะ เราลองติดต่อบริษัทสร้างบ้านอีกครั้งดีไหม”

ก่อนจะเล่าสิ่งที่ตัวเองพบเห็นในสวน ฉันคิดว่าจะต้องโน้มน้าวสามีให้เชื่อคำพูดฉันซะก่อน

“บริษัทสร้างบ้านหรือ ทำไมละ”

สามีย้อนถาม พยายามกระเป๋าทกปลาที่ดำที่ตั้งไว้ระหว่างผนังกับตู้หนังสือขึ้นมา มันเป็นกระเป๋าทกปลาที่ได้รับมาจากพนักงานบริษัทเภสัชกรรม ลายทางสีดำคาดเงินมองแล้วน่าเวียนหัว ไม่ใช่รสนิยมของสามีฉันแน่นอน ลวดลายสีเงินเข้มๆ มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นสินค้านำเข้า

“ที่รัก...ในแปลงดอกไม้ละ...”

“อ้อ กลิ่นเหม็นใช่ไหม ผมบอกคุณแล้วไงว่าเป็นกลิ่นปุ๋ยอย่าไปสนใจเลย”

สีหน้าของเขาที่ดูเฉยเมยซึ้งๆ ยังพูดไปยิ้มไป แต่ทว่าคนที่จิตใจเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ฉัน เพื่อนทุกคนที่มาเยี่ยมบ้านวันนี้ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่ากลิ่นนั้นเหม็นกว่าปกติ และพากันแสดงสีหน้าลำบากใจ นอกจากนั้นสิ่งที่อยู่ใต้ดินนั้น...

“ในสวนมีอะไรแปลกๆอยู่ด้วย เหมือนจะเป็นซากสัตว์!”
สิ่งที่ฉันเห็นไม่ใช่สัตว์แน่นอน มันคือมือคน แต่เพราะ
มีดินกลบทับอยู่จนมองไม่เห็นชัด ที่แน่ๆมันคือนิ้วกับเล็บคน
ฉันไม่กล้าพูดเต็มปากว่าในนั้นมีศพอยู่ ในแปลงดอกไม้ไม่มีศพ...
เนื่องจากไม่ใช่เรื่องล้อเล่นฉันจึงพูดอ้อมๆว่าซากสัตว์ เพียง
เพราะอยากให้เขาออกไปพูดยืนยันดูด้วยตัวเองอีกครั้ง สามี
มีนิสัยสุขุมต่างจากฉันที่ซี้ก่วงลจ้องมองใบหน้าของฉันอย่างห่วงใย
“สัตว์รั้นเหอ”

“อะ ตอนทำสวนบริษัทรับเหมาอาจแก้งเรก็ได้...
หรือไม่ก็อาจแอบทำเรื่องไม่ดีที่คนอื่นไม่รู้...ดังนั้นเราควร
ตรวจสอบให้แน่ใจก่อน...ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเรา...ฉันก็เลย
อยากให้คุณติดต่อบริษัทสร้างบ้านดู...”

ฉันเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล ทว่าตอนพูด
ถ้อยคำกลับฟังดูติดขัดไม่ต่อเนื่อง เขาขมวดคิ้วเคร่งเครียด
ทันทีที่ฉันพูดจบ

“คุณ...ไปเห็นอะไรในสวนมาใช้ไหม”

“ก็...เรื่องน่าขนลุก...”

ตอนที่พวกเราตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่เมืองใหม่พันกโย
ขณะมองหาที่สร้างบ้านพวกเราเจอที่แปลงนี้เข้าพอดี ทุกอย่าง
ถูกสร้างขึ้นใหม่ ในที่อระบายน้ำจึงไม่มีแม้แต่ท่อน้ำไปมา แม้
ฉันจะไม่เคยเห็นหนูและไม่ได้ยินเสียงร้อง แต่เนื่องจากเพิ่งเคย
สร้างบ้านบนที่ดินใหม่ครั้งแรกจึงแอบกลัวว่าจะมีอะไรสกปรก
แอบฝังอยู่ในบ้าน ความรู้สึกคลุมเครือนั้นท้ายที่สุดก็เกิดขึ้น
ต่อหน้าต่อตา อยู่ในสวนหลังบ้านของเรานี่เอง

“คุณกลัวใช่ไหม เดี๋ยวผมจะลงไปดูเอง รออยู่ที่นั่นนะ”

สามีสั่งห้ามฉันตามไปด้วย ขณะไต่ยีนเสียงฝีเท้าของเขา
เดินลงบันไดไป ตัวฉันยืนนิ่งงันอยู่ในห้องหนังสือ ฉันควรทำ
ยังไงดี ทำไมเอาแต่ยืนเฉยอยู่ที่นี่แบบนี้ ฉันควรไปนั่งรอที่โซฟา
ควรโทรแจ้งตำรวจ หรือว่าควรตามเขาลงไปชั้นหนึ่ง...

ทันใดนั้นกระเป๋าทกปลาลายทางสีดำคาดเงินที่สามีวางทิ้ง
ผนังไว้ก็เอียงล้มตกลงมาดังโครมเหมือนถูกผีผลัก ภายในนั้น
ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย

หลังจากเห็นภาพน่ากลัวในสวนเช้า ฉันไม่กล้าเข้าไปใน
ห้องครัว ต่อให้หน้าตาต่างกันไว้ก็ยิ่งรู้สึกว้าวุ่นกับครัวเป็นพื้นที่
เชื่อมต่อกัน

ฉันมองสามีที่เห่าเอาเดินย่ำเข้าไปในแปลงดอกไม้ผ่าน
หน้าต่างห้องครัว ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ถึงไม่ยอมขุดลึก
ลงไป แต่กลับดินฝังหลุมที่ฉันขุดไว้จนมีสภาพเหมือนเดิม ก่อน
จะหันกลับมาจ้องมองฉันที่ยืนอยู่ในห้องครัว เพราะด้านนอก
มืดสนิทจึงมองเห็นในบ้านที่สว่างจ้าได้ชัดเจน ตรงข้ามกับฉันที่
เห็นสีหน้าของเขาพริ้วเลื่อน รู้สึกแฉะว่าสามีกำลังจ้องเขม็งมา
ที่ฉัน

เขาใช้พลั่วจากห้องเก็บของเกลี่ยหน้าดินที่กระจายเรียราด
ให้เข้าที่ ท่าทางของสามีดูสบายใจ ไม่เหมือนคนที่พบนิ้วมือใน
แปลงดอกไม้ หรือว่าฉันจะมองผิดไปเอง อาจมองผิดไปจริงๆ
ก็ได้...พอคิดแบบนี้ใบหน้าของฉันก็เห่อร้อนขึ้นมาด้วยความ
อับอาย คนวัยสามสิบแก้มองนิ้วตุ้กตาที่ถูกทิ้งไว้เป็นศพ ช่าง
จินตนาการไม่ต่างจากเด็กสาวแรกเริ่ม ความกลัวนิ้วตุ้กตาทำให้
ตลอดช่วงบ่ายฉันไม่กล้าเปิดผ้าม่าน เอาแต่นั่งตัวสั่นหลบอยู่ใน
บ้าน อย่างไรก็ตาม คนที่ได้กลิ่นเหม็นไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียว

พวกเพื่อนๆ ต่างพูดถึงกลิ่นนี้เป็นเสียงเดียวกัน พวกมันสงสัยว่า อาจเป็นซากสัตว์ ดังนั้นคนที่เข้าใจผิดเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียว

ฉันแอบสังเกตสีหน้าของสามीที่กำลังสลัดดินในรองเท้าแตะ ออกก่อนก้าวเข้ามาในบ้าน เขาดูเหมือนนักแสดงที่ซุกซุ่มบทบาทอย่างดี ลึกๆ แล้วอาจผิดหวังที่ภรรยาทำตัวไม่น่าเชื่อถือ แต่ก็สร้างทำเป็นเชื่อมั่นในตัวเอง

“ผมไปดูมาให้แล้วนะ คุณคงตาฟาดไปเองมากกว่า ในดินมีแต่เปลือกหอยแล้วก็เศษขยะ ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเลย”

ครั้นได้ยินสามีพูดแบบนี้ฉันก็ยังอึดอัดใจ เพราะแอบหวังให้สามีขุดเจอหัวคนแล้วตกใจเหมือนตัวเอง ครั้นนี้ฉันรู้สึกอ่อนแอและน่าสมเพชเหลือเกิน

สามีเดินเข้าไปในครัวหยิบกาไฟฟ้าออกมาต้มน้ำ เขาซิงซาสมนุไพรในน้ำร้อนก่อนยื่นมาให้ ฉันรับถ้วยชาที่ไฉไลเบาๆ ปลอบใจให้สามีหมดปากลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อให้

“ไม่มีอะไรที่คุณต้องเป็นห่วง ไม่มีอะไรต้องกังวลใจไม่เป็นไรนะ คิดซะว่าเป็นเรื่องตลก อย่างน้อยซากสัตว์ก็ฟังดูน่าเชื่อถือกว่าเรื่องผี”

สามีบอกข้าๆ ฉันเหลือบมองปฏิทินที่ตั้งไว้บนตู้โชว์วันที่ 27 เมษายน มีปากกาเมจิกสีแดงวงไว้อย่างชัดเจน คนที่วงวันที่นี้ไว้คือสามี ไม่ใช่ฉัน

“อีกไม่กี่วันก็ถึงวันครบรอบวันตายพี่สาวคุณแล้ว ตอนเราย้ายมาที่นี่ใหม่ๆ คุณรู้สึกดีขึ้นไม่ใช่เหรอ”

ฉันผงกศีรษะตอบเบาๆ ฉันอยากเป็นภรรยาที่แสนดี เป็นคนที่อ่อนโยนและฉลาด เป็นคนที่ใครๆ ก็ชอบ คู่ควรกับ

การเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ แต่แทนที่ความปรารถนาเหล่านั้นจะเป็นจริง รอบกายฉันกลับถูกโอบล้อมไปด้วยความโกรธแค้นและหมองเศร้า

เมื่อสิบหกปีก่อน วันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 2000 พี่สาวที่ฉันรักเสียชีวิต พี่สาวที่ไม่เคยมีวีแววหรือเหตุปัจจัยใดๆ ให้เสียชีวิตจากโลกนี้ไปอย่างกะทันหัน ฉันกับพี่ผูกพันกันอย่างลึกซึ้งมากกว่าพี่น้องคู่อื่น เป็นพี่น้องที่อยู่เพื่อกันและกัน สำหรับฉัน พี่สาวเป็นทั้งพ่อและแม่ เป็นครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวที่ฉันสามารถพึ่งพิงได้จริงๆ พอพี่สาวเสียชีวิตกะทันหัน ที่พักพิงทางใจและกายของฉันก็หายไป

ฉันจีบชาสมุนไพรมากี่สามสี่ให้ ราวกับว่าชาอุ่นๆ ที่รินไหลเข้าสู่ร่างกายช่วยทำให้อารมณ์สงบขึ้น ฉันซ่อนสายตาขึ้นมองสามีที่นั่งอยู่ข้างๆ เขายังใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวอยู่ตามเดิม

“ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ คุณไปเปลี่ยนเสื้อเถอะ เหนื่อยมากไหมคะ”

“ไม่ ผมไม่เป็นไร”

สามียังดูลังเล เขามองฉันอย่างใกล้ชิด ถ้าเป็นไปได้เขาคงอยากย้อนความทรงจำของฉัน หรือไม่ก็อยากให้ฉันลบเลือนบางสิ่งบางอย่างไป

“อ้อ จริงสิ เห็นวันนี้คุณบอกว่าจะไปตกปลา”

“อืม...นั่นสิ แต่ว่า...คุณไม่เป็นไรแน่นะ”

เขามองฉันด้วยแววตาห่วงใย

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ ว่าแต่คนที่ไปกับคุณไว้ใจได้แน่นะ ไปตกปลาตอนกลางคืนอันตรายออก”

“เป็นคนทำงานร่วมกันนะ พวกหม่ออย่างเราจำเป็นต้อง

สนิทกับคนบริษัทยาไว้บ้าง ผมเลยลองคบหาพวกเขาดู”

สามีลูปแผ่นหลังของฉันแผ่วเบา ฝ่ามือนั้นทำให้ซาอุ่น
แล่นไหลไปทั่วทั้งร่างกายของฉันซ้ำๆ

เขาปลอบโยนจนฉันรู้สึกผ่อนคลาย เข้าสู่ภวังค์นิทร
อย่างง่ายดาย ถ้ามีมือของเขาคอยลูบปลอบ ความกังวลใจใดๆ
ก็คล้ายจะหายไปจนหมด ขณะหลับใหลฉันรู้สึกว่าการแสบอุ่น
และเบาสบายจากมือของเขาส่งผ่านมาสู่ร่างกายของฉันอย่าง
เจียบเจียบ

ความอ่อนล้าระคนเคลิบเคลิ้มถูกขับเคลื่อนเป็นพลังทางเพศ
พ้นจากระยะหลับลึก ความเหนื่อยล้าที่ซุกซ่อนอยู่กระตุ้น
ทีละนิด หัวใจเต้นแรงและบีบคั้นเหมือนถูกขโมยจูบแรก
จากคนที่รักกันมานาน ผู้ชายคนนั้นจูบฉันเบาๆ ที่เปลือกตา
เปลือกตาที่ถูกริมฝีปากของชายแปลกหน้าแตะต้องสั้นไหว
เขาอ่อนโยนกับฉันมาก เป็นทุกสิ่งที่ฉันต้องการ เป็นกำลังใจ
ท่วมท้น ผู้ชายที่ดูน่าเกรงขามคนนั้นลูบไล้เนื้อตัวฉันด้วยความ
เอ็นดู ฉันเหมือนเป็นใครคนอื่นที่ยอมรับการปรนเปรอจาก
ชายหนุ่มแปลกหน้าผู้สง่างามและแข็งแกร่ง

เหงื่อบนหน้าผากของเขาที่กำลังเคลื่อนไหวยู่บนร่างกาย
ของฉันผุดพรายขึ้น ช่วงขณะแห่งความสุขสม ฉันกลับรู้สึกว
หายาดเหงื่อของเขาดูสกปรกอย่างน่าประหลาด พริบตาที่เมิด
เหงื่อบนหน้าผากนั้นหยดลงบนใบหน้าของฉัน พวกเราต่างถึง
จุดสุดยอดพร้อมกัน เสียงครางที่ฟังดูเหมือนเสียงกรีดร้อง
ของเขาลุกฉันตื่นขึ้นจากภวังค์ฝัน

ตอนที่ฉันลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องนอน

คุ้นเคย ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวก็จู่โจมขึ้นมาอีกระลอก ยิ่งตระหนักว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชายแปลกหน้าไม่ใช่สามีตัวเอง ฉันยิ่งรู้สึกละอายใจ เพื่อลดความรู้สึกผิดนั้นฉันจึงเหลียวหาสามี ทว่าตอนหลับไปบนที่นอนข้างๆ กลับไม่มีอุณหภูมิอบอุ่นจากร่างกายของเขา

สามีไม่อยู่ที่นี้ ฉันนึกขึ้นได้ว่าเขาบอกว่าจะออกไปตกปลา ตอนกลางคืน ยิ่งคิดถึงลักษณะของชายแปลกหน้าที่ร่วมรักกันในความฝัน ฉันก็ยังล้าลึกผิด เขาเป็นคนที่ฉันเคยพบเมื่อสัปดาห์ก่อน วันที่ 1 เมษายน วันเมษาหน้าโง่ ฉันจำมันได้ขึ้นใจ

วันที่ 1 เมษายน ราวๆ บ่ายสองโมง มีชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าบ้าน เหมือนยืนคอยอยู่ที่นั่นมาก่อนแล้ว

ระหว่างที่ฉันเปิดประตูรั้วเตรียมนำเศษอาหารออกไปทิ้ง ด้วยชุดอยู่บ้านและรองเท้าวแตะ ชายคนนั้นบุกเข้ามาในสวนของบ้านเรา ช่วงที่เผชิญหน้ากับเขา ฉันมีลางสังหรณ์ว่าจะต้องเกิดเรื่องร้ายขึ้นแน่ๆ ผู้ชายคนนี้อาจข่มขืนฉัน...หลังจากข่มขืนเสร็จก็อาจกระหน่ำแทงฉันด้วยมีด...น่าศพฉันไปซ่อนอำพรางในบ้านแล้วหลบหนีไป

“นี่คุณ อย่าล้อเล่นนะ เข้ามาในบ้านคนอื่นแบบนี้ได้ไง...”

ชายคนนั้นพอเห็นสีหน้าซีดจืดของฉันก็รีบหยิบนามบัตรออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท

“ผมชื่อคิมยูนบอมครับ เป็นหัวหน้าทีมบริษัทเภสัชกรรมยูจิน ผู้อำนวยการโรงพยาบาลน่าจะรู้จักผมดี”

ฉันอ่านชื่อคิมยูนบอมบนนามบัตรที่ชายคนนั้นยื่นให้ เขาคงตั้งใจมาหาสามีของฉันที่เป็นกุมารแพทย์ เนื่องจากแผนก

กุมารเวชเป็นแผนกที่สั่งซื้อยาเป็นจำนวนมาก เลย์ตันดันมาตามตีสามีจนถึงบ้านเพื่อเสนอขายยาจากบริษัทตัวเอง

“คุณนายครับ จำผมไม่ได้หรอก”

เขายิ้มสดใสจนเห็นฟันสีขาว ฉันเพิ่งมองรูปร่างหน้าตาของเขา ชายคนนี้สูงเกินกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผิวสีเข้ม ร่างกายกำยำสมส่วนเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเหมือนนักกีฬาดวงตาโต คิ้วเข้มจัด ดูเหมือนคนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถ้าฉันเคยเห็นเขามาก่อนจริง ๆ จะต้องจำได้อย่างแม่นยำ สำหรับคนวัยยี่สิบกว่าแล้ว ผู้ชายคนนี้จัดว่าเป็นคนที่หน้าตาดี เรียกว่าหล่อมากก็ได้

“ฉันจำไม่ได้หรอก เราเคยเจอกันที่ไหนคะ หรือว่าเราเคยเจอกันที่โรงพยาบาลของสามีฉัน”

เขาไม่ยอมบอกว่าเราสองคนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน กลับทำท่าสบาย ๆ เหมือนคนเหนือกว่าที่ฉันไม่รู้เรื่องนั้น

“เดี๋ยวฉันจะติดต่อสามีให้คะ”

ฉันรู้สึกอารมณ์เสียทันที พยายามค้นหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเสื้อ แต่ลืมสนิทว่าตัวเองวางมันทิ้งไว้ในห้องนอน

“ไม่เป็นไรครับ ตอนนี้คุณหมอกำลังตรวจคนไข้อยู่ ผมแค่บังเอิญผ่านมาที่พนักโยเลยแวะมาที่นี่ เดี่ยวจะกลับเลย ได้ข่าวว่าตึกที่สร้างใหม่แถวสถานีพนักโยจะให้โรงพยาบาลเช่าทั้งหมด ผมเลยมาสำรวจโรงพยาบาลและร้านขายยาแถวนี้”

ในมือของชายผู้นั้นถือกระเป๋าขนาดใหญ่ สามีของฉันเป็นคนชอบตกปลา ฉันจึงพอรู้ว่ามันคือกระเป๋าตกปลา

“บ้านย่านนี้สวยงามมากเลยนะครับ เหมือนย่านเบเวอร์ลีฮิลล์ในอเมริกาเลย ที่อยู่ของดาราใช้ไหมนะ พวกนักแสดงนะ...

ราคามันหลังนี้เกินสองพันล้านวอนใหม่ครับ ขนาดราคา
อพาร์ทเมนต์ที่เมืองฝ่งตะวันออกค่าเช่าแบบซอนเซ⁹ ยังปาเข้าไป
เจ็ดแปดร้อยล้านวอนนะ บ้านย่านนี้แพงจริง ๆ นะครับ...ยังมี
สายรถไฟขบวนดังตัดผ่าน ราคาที่ดินก็ยิ่งถีบตัวสูงขึ้นอีก ถ้า
ผมมีเงินก็อยากซื้อออฟฟิศเทล¹⁰ ไว้ปล่อยให้คนเช่าสักห้อง
โอ้โฮ บ้านหลังนี้สวยจังเลย...เกิดมาทั้งที่ต้องได้ลองอยู่บ้าน
แบบนี้สักครั้ง ว่าไหมครับ”

เขานึกยิ่งกว้างขณะคุยไม้ พยายามปั้นแต่งคำพูดให้
สวยหรูทั้งที่น้ำเสียงกับสีหน้าดูดิบเถื่อน ฉันรู้สึกตัวเองกำลัง
ถูกเขาหาเรื่องอยู่ เขาพยายามกวาดสายตาลอบมองเข้าไปในบ้าน
ฉันเปลือยทำหน้าหงุดหงิดใส่โดยไม่รู้ตัว ชายคนนั้นรีบยื่นกระเป๋
ตกปลายใต้ใสมือฉัน

“อ้อ แล้วผมเอาใสนี้มาให้ด้วย ผากให้พอ.หน่อยนะครับ”

ฉันรับกระเป๋ตกปลาใบนั้นไว้ มันเป็นกระเป๋ตกปลา
ลายทางสีดำคาดเงิน เพราะเป็นกระเป๋เปล่าจึงมีน้ำหนักเบา

“เดี๋ยวค่ะ สามี่ฉันยังไม่อนุญาตเลย ฉันคงรับมันไว้ไม่ได้
หรอก รอให้เขากลับมาจากโรงพยาบาลก่อนแล้วคุณค่อยให้เอง
เถอะ ฉันไม่ชอบรับของส่งๆ แบบนี้”

ฉันอ้างสามี่พลางส่งกระเป๋าคืน ไม่อยากข้องเกี่ยวกับเขา
ไม่ว่าจะแรงแทนก็ตาม ขอแค่ให้เขาออกไปจากบ้านหลังนี้ก็พอ

⁹ การเช่าบ้านแบบซอนเซในประเทศเกาหลี คือการจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้แก่เจ้าของ
บ้าน เป็นเงินจำนวน 20 - 30 เปอร์เซนต์ของราคามัน โดยมีระยะสัญญาขั้นต่ำหนึ่งปี
เมื่อย้ายออกจะได้รับเงินก้อนนั้นคืน

¹⁰ รูปแบบที่พักอาศัยประเภทหนึ่งในเกาหลี สามารถใช้เป็นที่ตั้งที่อยู่และ
ออฟฟิศทำงาน

ชายคนนั้นฉีกยิ้มสดใสเช่นเดิม คล้ายกับรอยยิ้มของพ่อ
ที่มีให้ลูกสาว ทั้งที่เขากำลังยิ้ม แต่ฉันกลับรู้สึกถูกเหยียดหยาม

“เรื่องแบบนี้ต้องขออนุญาตด้วยเหอครับ มันเป็นเรื่อง
ที่พ่อต้องการ ไม่เชื่อคุณนายลองโทร.เช็คดูก็ได้ละ”

เขาก้าวเข้ามาประชิดตัวฉัน โนมึศึระะลงก่อนเป่าลม
แผ่วๆ ลงบนปากของฉัน ลมหายใจอุ่นร้อนจากปากเขาล้มผัสถูก
ต้นคอฉันอย่างน่ารังเกียจ

“มีอะไรติดต่อยุบนานะครับ”

ฉันมองปากตัวเองตามที่ชายคนนั้นบอก แต่ไม่มีอะไรติดอยู่
ถึงเขาจะเอาไปไม่ออกให้ก็จริง แต่ก็ถือเป็นพฤติกรรมที่ไร้มารยาท
ทั้งที่ฉันรู้สึกไม่พอใจ แต่ขับไล่เขาไปไม่ได้ทันที เพราะไม่แน่ใจว่า
เขาเป็นแขกคนสำคัญของสามีหรือเปล่า

ฉันเดินกลับเข้าไปในบ้านเพื่อโทร.หาสามี โดยให้เขารอ
อยู่ในสวน แม้จะล็อกประตูบ้านแล้วแต่ก็ยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี
ฉันจึงเดินไปที่ข้างหน้าต่างลอบสังเกตชายคนนั้นที่ยืนอยู่ในสวน

วินาทีนั้นเอง ฉันเห็นเขาใช้มือถือถ่ายภาพในบ้านผ่าน
ช่องเล็กๆ ของผ้าม่านอย่างเอาเป็นเอาตาย ตอนที่เห็นแสงแฟลช
ฉันยกมือขึ้นปิดใบหน้าตัวเองทันที

“นี่คุณ กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ!”

ฉันร้องท้วงแต่เขากลับไม่ร่วมมือ ยังคงใช้มือถือถ่ายรูป
ต่อไป ฉันหวาดกลัวท่าทางไม่น่าไว้วางใจของเขาจึงรีบปิดหน้าต่าง
จนสุด แล้ววิ่งไปหยิบมือถือในห้องนอน

สามีคงกำลังตรวจคนไข้อยู่จึงไม่รับสายของฉัน ในสมอง
ตอนนี้สับสนไปหมดว่าควรรับกระเป๋านั้นไว้หรือควรปฏิเสธดี
ฉันจึงมองไปทางสวนผ่านผ้าม่านอีกครั้ง ไม่เห็นเขายืนอยู่ที่นั่น

แล้ว บนพื้นมีกระเป๋าวางไว้ ฉันเดินไปแอบมองสวนหลังบ้าน ผ่านทางห้องครัวแต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของเขา ฉันเปิดประตูบ้าน แต่ไม่กล้าเดินออกไปทันที กลัวว่าชายคนนั้นจะหลบอยู่แถวหน้าบ้าน ซ่อนมิดเอาไว้แล้วบุกเข้ามาทำอันตรายฉัน ฉันกังวลใจว่าควรแจ้งความดีไหม จึงตรวจเช็คระบบรักษาความปลอดภัยในบ้าน ทว่าทุกอย่างเงียบสงบไม่พบความผิดปกติ

ในส่วนกับในบ้านติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยเอาไว้ มีกล้อง CCTV ทำงานอัตโนมัติตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงอย่างไรเสียฉันก็ไม่เคยมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ บ้านเดี่ยวแบบนี้ใครๆ ก็บุกรุกเข้ามาได้ทั้งนั้น

พอคิดดูแล้วฉันไม่เคยต้องการย้ายมาอยู่ที่นี่เลย คนที่ตัดสินใจให้พวกเราย้ายมาอยู่ที่นี่คือแม่สามี ท่านซื้อฟาร์มเมนต์ที่เมืองใหม่พันกโยแล้วปล่อยให้คนเช่าสามปี ระหว่างนั้นราคาอสังหาริมทรัพย์พุ่งทะยานขึ้นสูงสุดจนไม่มีทางสูงไปกว่านั้นอีกแล้ว ท่านจึงขายฟาร์มเมนต์แห่งนั้นได้กำไรมาถึงสี่ร้อยล้านวอน แม่สามีที่มาเมืองพันกโยบ่อยๆ เริ่มมองหาที่ดินสำหรับสร้างบ้านเดี่ยว เป้าหมายครั้งนี้ไม่ใช่การลงทุน แต่เป็นการมองหาที่ดินเพื่อสร้างบ้านแห่งความสุขให้ลูกชาย สามัคคี้อย่างตามความคิดของท่าน เขาอยากสร้างบ้านที่ฉันและซึงเจต้องการ มีสวนร่มรื่นอยู่ในบริเวณบ้าน

สามีโน้มน้าวให้ฉันออกความเห็นเรื่องบ้านในฝันที่ใดๆ ก็อย่างมี เขาบอกว่าถ้าได้อยู่ในบ้านที่มีเพดานสูง มองเห็นเมฆไม้ผ่านกระจกจะต้องรู้สึกผ่อนคลายแน่ๆ ตอนที่พวกเรานัดพบสถาปนิกและมัณฑนากร สามีเป็นคนเลือกโทนสีของบ้านที่ดูอบอุ่นสบายตา กำหนดเฟอร์นิเจอร์แบบต่างๆ รวมทั้ง

บรรยาการที่ตัวเองต้องการ ฉันไม่สามารถขัดความคิดของเขาได้เพราะสามีเลือกทุกอย่างเพื่อฉัน ตอนบอกเพื่อนๆ ว่าพวกเราจะย้ายมาอยู่ที่นี้ ทุกคนดูตื่นตันระคนอิจฉา ใช่ สายตาเหล่านั้นทำให้ฉันมีความสุขและทะนงตน ทั้งที่ความจริงแล้วฉันต้องการอยู่เพนต์เฮาส์ในอพาร์ทเมนต์หรูมากกว่าบ้านเดี่ยว ไม่ได้ต้องการให้ใครอิจฉา ขอแค่ได้อยู่ในบ้านที่ไม่มีใครบุกรุกเข้ามาง่าย ๆ ก็พอ

หลังจากย้ายมาที่นี้ฉันดีใจอยู่ได้ไม่กี่อาทิตย์ ก่อนจะเริ่มรู้สึกหวาดผวากลับมาหลังนี้ เวลาลมพัดมาฉันจะได้ยินเสียงหวีดหวีดดังขึ้นจากหน้าต่างชั้นสองของบ้าน จนคิดว่าคงงานก่อสร้างเพลอทำผิดแบบไปหรือเปล่า ยิ่งเวลาอยู่บ้านคนเดียวฉันยิ่งกลัวจับใจว่าอาจมีใครแอบเข้ามาหลบในบ้าน ไม่กล้าเปิดประตูหน้าบ้าน หรือแม้แต่ทำความสะอาด ฉันอยากย้ายมาที่นี้ในวันฤกษ์ดี¹¹ ทว่าไม่มีใครสนใจความเห็นของฉัน สุดท้ายพวกเราย้ายมาที่นี้ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์

ฉันกลัวว่าเขาจะซ่อนตัวอยู่ในสวน มือของฉันกำมือถือไว้นแน่น ภาวนาให้สามีโทรกลับมา ในระหว่างนั้นมีเสียงข้อความดังขึ้น ฉันคิดว่าสามีส่งมาจึงรีบเปิดอ่าน พบรูปเพนกวินกำลังบินอยู่บนท้องฟ้า ด้านล่างมีบทความจากนิตยสาร (ไทม์) ส่งเสริมให้อุรักษ์เพนกวินที่กำลังเผชิญกับวิกฤติใกล้สูญพันธุ์เนื่องจากภาวะโลกร้อน เป็นข้อความซึ่งถูกแชร์มาจากผู้ปกครองที่ฉันรู้จัก

¹¹ เรียกว่า ชน ออบนีน นัล (ঈশান) เป็นวันที่ไม่มีความเสียหายหรือวันที่ไม่มีอุบัติเหตุ ใช้กำหนดวันย้ายบ้านตามปฏิทินจันทรคติ โดยมากไม่นิยมย้ายในวันที่ลงท้ายด้วยเลข 7 และ 8

ในงานประชุมผู้ปกครองของซึ่งเจ

ถ้าไม่ใช่เพราะข้อความนั้น ฉันคงจำไม่ได้ว่าวันนั้นเป็นวันเมษาหน้าโง่¹² ทำให้ถึงฝันว่ามีอะไรกับคนพรรคนั้นได้นะ ภาพใบหน้าเบื่อนเหงื่อของเขาลอยเข้ามาในหัว ฉันคว้ามือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงมาดูเวลา ตอนนี้ตีสองกว่าแล้ว ฉันเผลอหลับไปตอนไหนกันทั้งที่ตัวเองมีอาการนอนไม่หลับอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อวานกลับผล็อยหลับไปตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ คงเพราะเห็นสิ่งแปลกๆ ในสวนเข้าสติจึงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เมื่อไหร่สามีจะกลับมาซะที ฉันโทรหาแต่เขาไม่รับสาย เวลาออกไปตกปลากลางดึกเขาจะปิดเสียงและเปิดระบบสั่นไว้แทน เพื่อไม่ให้ปลาตกใจเสียงดังจนวายน้าหนิไป

การนอนคนเดียวช่างเปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน พูของฉันเงยฟังเสียงเบาหวิวที่ดังขึ้นในบ้านไปโดยอัตโนมัติ คิดว่าครั้งหน้าจะต้องห้ามสามีออกไปตกปลาตอนกลางคืนอีก ฉันรู้สึกเป็นห่วงเขาจึงลุกขึ้นนั่ง วาดมือเป็นรูปไม้กางเขน สวดภาวนาลั่นๆ ขอพรให้พระเจ้าช่วยคุ้มครองสามีของฉัน อย่าได้เกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับครอบครัวของเรา ให้มีแต่ความสุข หลังจากภาวนาจบหัวใจของฉันโล่งสบายขึ้น ร่างกายจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง

¹² ผู้แปล : ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะรูปเพนกวินบินรึเปล่าจึงทำให้เธอจำได้ เพราะในความเป็นจริงเพนกวินบินไม่ได้

ในโลกใบนี้ไม่มีชีวิตที่เรียบง่ายหรอก
อย่าคิดว่าตัวเองเป็นคนโชคร้าย
พวกเราทุกคนต่างโชคร้ายกันคนละแบบ

มา “ขุด” ความลับที่แฝงไว้ด้วยบทสรุปสุดช็อกกัน!

ขุดอย่าง

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5825-4



9 786161 858254

ทดลองอ่าน



Cover Design: Nawapat A.

355 บาท